

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2023. december 26.
(karácsony)**

Szepesy László

KARÁCSONY CSODÁJA: KRISZTUS SZEMÉLYE

Énekek: 315,1-2, 327, 316,7-8, 435, 447

Lekció: Lukács 2,1-20

Alapige: Ézsaiás 9,6

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az Ő vállán lesz, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság Atyjának, békesség Fejedelmének!”

Imádkozzunk!

Áldunk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, azért a lehajló szeretetért és kegyelemért, amelyet az Igében is olvashattunk, hallhattunk, hogy abban mutattad meg irántunk való szeretetedet, hogy elküldted egy-szülött Fiadat, hogy életünk legyen Átala, Őt adtad nekünk Szabadítóul bűneink bocsánatára. Köszönjük Neked, hogy az elmúlt napokban is Őt állítottad középpontba, mert mindent úgy rendeztél, hogy az események középpontjába Ő kerüljön: az angyalok Őt hirdették, a pásztorok tovább adták az ígét, ők is Rád mutattak, a napkeleti bölcseknek és Máriának és Józsefnek adott kijelentés is mind-mind arról beszélt, hogy kicsoda Jézus. Köszönjük, Urunk, hogyha ilyen ünnepünk lehet: nem csak a földi szemekkel látjuk mindazt, ami körülöttünk van. Köszönjük, hogyha nem csak a fényt, a pompát látjuk, és a melegséget éljük meg karácsony ünnepén, hanem hit által Téged magadat láthatunk meg.

Bocsásd meg, amikor Te háttérbe kerülsz, amikor életünk enélkül az öröm és hit nélkül zajlik! Nincs meg bennünk az az öröm, amiről az angyalok is azt hirdették: „*az egész nép öröme lesz*”, ami nemcsak ünnepi öröm, hanem életöröm, a mindennapok öröme. Bocsásd meg nekünk, amikor Téged magadat veszítünk szem elől! Bocsásd meg, amikor nem tudunk Benned bízni, és Rád ilyen szemmel, hittel tekinteni! Áldunk és magasztalunk, Úr Jézus Krisztus, hogy azért jöttél, hogy ez megváltozzon. Dicsőítünk azért, mert azért születél meg, hogy bűnös szívünk ne uralkodjék rajtunk, hanem a Te uralmad, fenséged és országod tagjaiként élhessük életünket. Magasztalunk azért, hogy ünnepet szereztél erre, hogy külön is megemlékezzünk, kicsoda vagy Te.

Kérünk, hogy abban a helyzetben, amiben most itt vagyunk, minden lelkiállapotban, örömben vagy éppen bánatban, veszteségeket, gyászt megélve vagy éppen a találkozások örömeiben, minden helyzetben szólíts meg bennünket, és beszélj a szívünkhöz úgy, hogy a Te szavad jusson tovább a mi értelmünknél, tovább a mi fülünknél, egészen a szívünkig! Ott öldököljön meg minden felesleges és hiábavaló gondolatot, életet támasztva valóban indítson minket arra, hogy Téged szeressünk, és követni akarjunk! Használd fel, kérünk ezt az istentiszteletet is erre! Urunk, mi is hadd dicsőítsünk és magasztaljunk Téged imádságainkkal, énekeinkkel, igédre való figyelésünkkel, és kérünk, hogy az istentisztelet után pedig a Neked oda-szánt étellel! Így legyen áldásod mai alkalmunkon, igehirdetésen, úrvacsorai közösségen egyaránt! Kérünk, legyen neved számára dicsőségessé, nekünk pedig áldássá!

Szent Fiadért, Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Egy történelmi folyóiratban olvastam, hogy a fenyőfaállítás és -díszítés karácsonyi hagyománya nem is olyan nagyon régi, mint ahogy azt néhányan gondolják. Bár az emberek már az ókorban különféle pogány szertartások miatt örökzöld növényekkel díszítették fel az év ezen szakában a házaikat, de a keresztyén egyház nagyon sokáig, több mint másfél évezredig elhatárolódott ettől a hagyománytól. Csak később, a XVI. század környékén terjedt el ez a szokás német területen, később pedig, az 1800-as évek eleje és közepe táján világszerte. Állítólag Pesten 1824-ben állították az első karácsonyfát, ami Brunszvik Teréz grófnőhöz kötődik. A szokás nagyon hamar elterjedt, és a karácsonyi ünnepkör számtalan más szokással kiegészült. Valószínűleg a családjunkban is megvannak azok a hagyományok, azok a dolgok, amelyek által az ember próbál karácsonyi hangulatba kerülni, pedig a karácsony – tudjuk jól – nem egy hangulat. Nem egy

olyan dolog, amit az embernek mesterségesen kell a szívében felgerjesz-
tenie, hanem hitből fakadó öröm. Ezeket a hagyományokat ahhoz tudom
hasonlítani, mikor az ember az autó volánjánál ül, és a szélvédőre nagyon
sok hó esik. Ha a hópelyheket közletről megnézi az ember, akkor gyönyör-
ködik benne, de ha kicsit eltávolodik tőle, akkor bizony azt látja, hogy el-
takarják a kilátást, és pont a lényegét nem látja az ember. A hagyományok
legtöbbször sajnos ilyenek: a lényegét takarják el az ünnepben előlünk, Jézus
Krisztus személyét. Hálás voltam az Úrnak, hogy az elmúlt két nap ige-
hirdetéseiben mindig az Ő személye került középpontba. János evangéliu-
mában a testté lett ige, tegnap este Jeremiás próféciáján keresztül hall-
hattuk, hogy az Úr a mi igazságunk. Nem szeretnék én se másról beszélni:
Jézus Krisztusról, mint a lényegről, a legfontosabbról.

Ézsaiás próféciája az egyik legkiemelkedőbb ószövetségi jóvendölés
Krisztus személyével kapcsolatosan. Nagyon sok mindent elárul Róla, és
talán a világban is az egyik legismertebb ószövetségi jóvendölés. A híres ze-
neszerző, Händel is a Messiás c. oratóriumában ezt az igeszakaszt idézi.

Ez a prófécia nagyon sok mindent részletesen elmond Krisztus szemé-
lyéről, pedig nagyon régen hangzott el, Krisztus születése előtt több mint
700 évvel. Amikor Ő megszületett, akkor ennek a próféciának minden
egy szava beteljesedett, abban, hogy kicsoda Krisztus. De nem csak múlt
időben szeretnék beszélni erről, mert azóta is beteljesedik. Mindaz, amit
itt ez a rövid igevers elmond nekünk Krisztusról, az a mai napig is igaz. Ő
így munkálkodik ma is. Az Ő személyére ezeken az igéken keresztül kell
néznünk, tekintenünk, és a velünk való kapcsolatában is, hogy Ő ilyen
személyesen nekem és neked is.

Ézsaiás próféciája már rögtön az elején egy nagyon fontos részletre,
momentumra tér ki, és ezzel szeretném kezdeni. Krisztus születésének, el-
jövételének örömhíre semmit sem ér számunkra, ha nem válik ez az üze-
net személyessé. Ézsaiás próféta azzal hangsúlyozta ki rögtön a prófécia
elején, hogy *„egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk”*. Ez a ne-
künk és adatik kifejezés arra hívja fel a figyelmünket, hogy semmi hasz-
nunk nincs Krisztus születésének örömhíréből, ha egyúttal személyesen
Vele nem alakul ki semmilyen közösségünk és kapcsolatunk. Egy gyermek-
ről nem szokás ugyanis azt mondani, hogy valakinek születik. Esetleg a
családjára gondolunk: Isten adta nektek ezt a gyermeket. De ez a prófécia
többször hirdeti ezt. Azt mondja a próféta: nekünk, többször, mert a hívőknek,
de ezt vegyük személyesnek: személyesen neked született egy gyermek.
És azért neked, mert mindaz, amit tesz, mindaz, amit véghez vitt, az rád van
hatással. A többi emberre is, az egész emberiség történelmére is, de a te
életedet is meghatározza. Vagy tudsz erről, vagy nem, vagy elhiszed, vagy
nem, de Ő úgy adatott az emberiségnek, hogy megvál-

toztatott mindent. Adatott. Ez egy nagyon erőteljes és nyomatékos szó. Tudjuk jól, hogy birtoklást fejezünk ki vele: valamit odaadok, akkor lemondok annak tulajdonjogáról, és átadom annak, akinek szántam, az övé lesz. Modern gondolkozásunkba nem fér bele, hogy egy embert, egy személyt bárki birtokolhasson, bárkinek a tulajdona lehessen. De Krisztust Isten mégis nekünk adta, hogy Ő a miénk legyen, és mi pedig az Övé. Egy olyan szoros közösséget akar létrehozni közte és köztünk az Úr, amelyhez semmi más kapcsolat nem hasonlítható, semmilyen ember-ember közötti kapcsolat. Isten Jézust neked adta! És ezzel már rögtön egy kérdést is feltesz: elfogadtad-e már, tiéd-e már Ő? Mert Isten rögtön egy kínálattal kezdi, és azt mondja, hogy mindaz, amit Krisztusban nekünk ad, és a folytatásban erről beszél, hogy kicsoda Krisztus, az ennek a függvénye, hogy te elfogadtad-e Őt, a tiéd-e? Mert ha nem, ha nem hiszel Benne, ha elutasítod, akkor semmit nem fog jelenteni a folytatás. Akkor, hogy kicsoda Ő, az semmit nem ér. Akkor hiába hallod. A legelső kérdés, amit Isten nekünk szegez: Jézus Krisztus a tiéd-e?

Olyan ez, mintha valaki halálos beteg lenne, hosszú ideig hallaná, hogy nincs gyógyszer, nincs megoldás, nincs szabadulás, és egyszer csak azt a hírt közölnék vele, hogy megtalálták, megvan a gyógyír. És ha az ember ezt csak hallja, tudomásul veszi, és semmit nem csinál annak érdekében, hogy megszerezze, az övé legyen ez a gyógyszer, akkor nem volt számára semmi jelentősége. És ha ingyen kínálják neki: 'tessék, itt van, te beteg vagy, vedd be, még fizetned sem kell érte', és az ember azt mondja: 'nem kell', akkor semmi haszna nem volt belőle. Ugyanígy Krisztus csodálatos nevei, munkája, amiről a próféta beszél, nem lesz hasznunkra, ha hit által nem fogadjuk el. Ha nem tartjuk igaznak, hogy Ő nem csak egy király, Ő az én Királyom; Ő nem csak egy tanácsos, hanem az én tanácsosom. Ezért fontos a személyessé tétel, ezért fontos a személyes hit. Tehát a próféta, amiről beszélni fog, amikor Krisztus személyét, munkáját csodálatosan kifejti előttünk, azt azzal a céllal teszi, hogy Krisztus a miénk legyen, és Őbenne meglássuk, hogy Isten mindent megad nekünk, amire igazán szükségünk van. Nézzük meg részletesen is, mi mindent mond el, jelent ki nekünk Urunk megváltó Krisztusunkról.

Az első dolog, amit elárul róla az Ige, az, hogy: „*Mert egy gyermek születik nekünk*”. Ez a kifejezés nagyon röviden Krisztus ember voltára hívja fel a figyelmünket. Ő maga is gyakran mondta magáról, hogy Ő az embernek Fia. Miért? Mert Ő is úgy kezdte az életet, ahogy mi: Ő is 9 hónapig volt édesanyja méhében, és Ő is megszületett. Ézsaiás próféta nem fejti ki bővebben ezt a témát, de az Újszövetségből tudjuk, hogy Krisztus emberként átélt majdnem mindent, ami az emberi életre jellemző. Megtapasztalt minden kísértést, de sosem vétkezett (Zsid 4,15). Emberként

átértett mindent, amit mi érzünk, fájt neki is, ami nekünk fáj, elfáradt ugyanúgy, ahogyan mi elfáradunk, örült, aminek mi is örülünk, sőt, még a bűn súlyát is érezte, mivel átvette azt rólunk. Tudta, milyen megterheltenek lenni. Ha szabad így fogalmazni: Ő volt a legemberibb ember, pozitív értelemben. És, Testvérek, amikor erre gondolunk, akkor úgy gondolom, hogy egy személyes vágyunk fogalmazódik itt meg. Ki ne vágya egy olyan emberre, aki minden élethelyzetben, minden lelkiállapotban, minden körülmény közepette megért, együtt érez velünk, meghallgat minket és segíteni tud? Egy másik ember, aki igazán emberséges. Mindenki keres barátokat, akiknek elmondhatja mindazt, ami a szívében van, megoszthatja velük örömét, bánatát. Krisztus a legemberibb ember, és Isten Őt adja nekünk! Ezt azért is fontos kimondani, mert sokan távolságot tartva beszélnek Jézusról: 'Neki könnyű volt, mert Isten volt'. Ő ember, ezzel kezdi Isten, mikor Fiáról beszél. Ő ember. Tudja, milyen az élet. Tudja, milyen az élet terhe, tudja, milyen az elutasítottság, a megvetettség, tudja, milyen, amikor nem hallgatják meg az embert, és sok más egyebet. Egyet nem tud: milyen vétkezni, bűnt elkövetni, mert Ő bűntelen. Testvérek, ki ne akarna ilyen embertársat? Isten Krisztust emberként is neked akarja adni, mert Ő meg tudja érteni a helyzetedet, együtt tud veled érezni, és mindemellett Ő irgalmas és könyörületes is. Ő meg tud indulni a mi gyarlóságainkon – ahogy az Ige mondja. Megérti, amikor nehéz az élet, de az örömet is ugyanúgy. Hála az Úrnak, hogy Őt emberként is nekünk adta!

A folytatásban azért arról is beszél Isten, hogy Krisztus több, mint ember. Hallhattunk erről már a tegnapi nap folyamán is, mert Ő Istennek Fia is. Ézsaiás próféta Krisztus istenségéről beszél, amikor azt mondja: „*fiú adatik nekünk*”. Ahhoz, hogy megértsük, hogy a fiú kifejezés miért Isten Fiára vonatkozik, egy kicsit ismerni kell a héber nyelvet. Ebben a nyelvben a fiú szónak tág értelme van, de tudni kell róla, hogy ritkán szerepel egyedül. Az Ószövetséget olvasva is alig tudunk találni ilyen igeszakaszt, amikor egymagában szerepelne, általában mindig hozzá van téve az, hogy kinek-minek a fia. A legtöbbször az édesapák neve mellé teszik oda (Ábrahám fia, Izsák fia, Dávid fia, XY fia), ezzel is kifejezve, hogy a fiúság nem egy egyedülálló állapot, hanem valakihez való kötődést, kapcsolatot jelent. És a Szentírás más helyeken is beszél fiúságról kicsit elvontabb értelemben, de ott is mindig köti valamihez (a gonoszság fiai, az áldás fiai). Ézsaiás próféta még egy érdekes dolgot is hoz a héber szövegben: azt mondja a hegyről, hogy az a kövérség fia (Ézs 5,1), mert hatalmas a hegy, de ezt is ezzel fejezi ki, hogy valaminek a fia. Tehát általában a fiú szó mindig valami más mellett szerepel, nem önmagában áll. Ezért is szembeötlő, hogy ebben a próféciában a fiú szó minden kiegészítés nélkül szerepel, és ezért nem jelenthet mást, mint Isten Fiát. „*Fiú adatik nekünk.*” Egy zsidónak

azonnal szembeötlött, hogy de hát kinek a fia. Önmagában ez nem szerepelhet. Ézsaiás maga is ismerte a Krisztusról szóló próféciákat (2Sám 7,14, Zsolt 2,7), ahol Isten az eljövendő Krisztust az Ő Fiának mondja. Ezért ez az utalás, hogy „*fiú adatik nekünk*”, nemcsak a gyermek nemét határozza meg, hanem azt is, hogy Ő Isten Fia, akit Isten azért küldött a világra, hogy Megváltónk legyen, hogy örökre legyőzze a bűnt és halált. Isten nemcsak egy embert ad mellénk, hanem Ő maga áll mellénk Krisztus személyében. Mennyire csodálatos, hogy mindaz, amit Ő tesz, az nemcsak emberi, hanem isteni! Ami embernek lehetetlen, Neki viszont lehetséges. És Krisztusban Ő adatik meg, a mellénk álló Isten, aki képes legyőzni azokat, akiket mi nem tudunk. Ő a világosság a sötétségben, több tud lenni, mint egy egyszerű ember, Ő a világ világossága tud lenni. Ő elveszett világunk egyetlen reménysége. Ha belegondolunk ennek jelentőségébe, hogy Isten maga az, aki odaáll mellénk, akkor el kell töltsön minket az öröm, egyrészt Isten szeretetének nagysága miatt, mert az Ő Fiát adta oda, a számára legfontosabbat, a legértékesebbet, az egyszülöttjét, és a legfontosabbtól megválni, nekünk mindig nehéz, nem is biztos, hogy megy, de Isten ezt megtette: Krisztust odaadta értünk. Másrészt pedig azért, mert Ő tudja rendezni – mivel Ő Isten – életünk leginkább elevenünkbe vágó kérdését, ami tönkreteszi a mindennapjainkat, ami tönkreteszi életünket, ami meghatározza sajnós a természetünket, ez pedig a bűn kérdése. Krisztust azért adta, hogy Istenként rendezze bűneinket, és emberként, tökéletesen engedelmes emberként megváltson bennünket. Hála legyen az Úrnak, hogy Őt magát adta értünk Szabadítónak!

A folytatásban azt tudjuk meg Krisztusról, hogy „*az uralom az Ő vállán lesz*”. Ez egyértelművé teszi, hogy Ő király lesz, és nem is akármilyen, mert ugye uralma lesz, ahogy a királyoknak, és az Ő vállán lesz. Isten Krisztus feladatául az uralkodást adta. Azt – hogy személyesebbé tegyem –, hogy a te életed felett uralkodjon, és az enyém felett. Ebben a világban gyakran úgy gondolkozunk, hogy nagy a fejetlenség, mintha senki sem tartaná kezében a szálakat, vagy néha nagyon is – összeesküvéselmélettel – azt gondoljuk, hogy a gonosz tart mindent kézben, de Isten azt mondja, hogy Ő egy uralkodót ad, Neki van hatalma fölöttünk. Krisztust azért adta, hogy uralkodjon feletted. Milyen érzéssel tölt el ez, Testvér? Nem mi vagyunk az életünk urai, más mondja meg nekünk, hogy mi az igazi élet, más mondja meg, mit jelent igazán élni, nem mi. Az ember nem szereti ezt. Így születünk. Azt hisszük, hogy képesek vagyunk kézben tartani a megfoghatatlant, az életet. De Krisztus uralkodóként adatott nekünk. És valakik elfogadták ezt hit által, azok már megtapasztaltuk, milyen boldogság az Ő uralma alatt élni! Nem biztos, hogy könnyű, de mégis örömteli, mert tudjuk, hogy van uralkodónk, van, akinek a hatalma alá tartozunk,

van Királyunk, aki kiszabadít minket a bűnből, amit mi magunktól nem tudunk megtenni. Van Királyunk, aki megvédjen minket lelki és testi támadásokkal szemben. Van uralkodónk, aki gondoskodjon a jólétünkről. Van Isten, aki vezessen bennünket harcainkban, és van Királyunk, aki elvezessen minket a cél felé, az örök hazába. Ezt a munkáját – tudjuk jól – ma is végzi Krisztus, nem hagyta abba, ma is ugyanúgy uralkodik életed, életünk és az egész világ felett. Rejtve van ez az uralma, hit által lehet meglátni, de majd nyilvánvalóvá lesz, amikor Krisztus visszajön ígérete szerint. Nagyon nagy és összetett, nehéz feladat az uralkodás, de mégis Krisztus a legalkalmasabb erre. Nem én, és nem te és nem az egyház: Krisztus az, aki alkalmas és elég hatalmas erre. Erről beszél a próféta, amikor azt mondja: „*az uralom az Ő vállán lesz*”. Ezzel két dolgot is kimond. Egyrészt Krisztus különbözni fog a nemtörődöm királyoktól, világi vezetőktől, akik csak névleg viselik a hivatalukat a vagyoniért, a tisztségért, a hírnévért, de a gyakorlatban nem végzik el munkájuk nagy részét, azaz vezetőként nem viselnek gondot a rájuk bízottakra, hanem csak magukkal törődve kényelmesen élnek, a maguk hasznát nézik. Krisztus azonban nem ilyen, hanem éjjel-nappal dolgozik, munkálkodik Isten dicsőségére, népe és a világ javára. Isten tehát az Ő kormányzásának felsőbbrendűségét és kiválóságát fejezi ki azzal, hogy „*az uralom az Ő vállán*” van, Ő felveszi ezt a munkát, magára veszi és hordozza. Másrészt pedig azt is üzeni nekünk azzal, hogy a vállán hordozza az uralmat, hogy saját erejéből képes lesz elhordozni mindazt a terhet, amelyek ezzel az uralommal együtt járnak. Mert vezetőnek lenni nemcsak kiváltság, hanem erőt, lelket próbáló feladat is. Mózes pl. soknak tartotta ezt a terhet, hogy egész Izráel népét vezesse, könyörgött is az Úrhoz, hogy adjon mellé segítőt (4Móz 11), és az Úr meg is adta ezt. Krisztus azonban nemcsak nagyon jól ért a királyi feladatok elvégzéséhez, nemcsak tökéletesen tudja vezetni az életünket, hanem teljes erejéből el is fogja tudni látni ezeket a feladatokat, sosem fárad meg, sosem merül ki, folyamatosan tudja végezni ezt a szolgálatot. Hála az Úrnak, hogy ilyen erős és hozzáértő Királyra bízta az életünket! Mint amikor az ember bemegy egy orvoshoz, és látja, hogy milyen szakképzett, milyen hozzáértő, milyen kedves, és az ember megnyugszik, hogy jó kezekre lettem bízva. Vagy egy főnöknél, amikor az ember érzi, hogy kompetens a szakmájában, és milyen jó, hogy az ő keze alatt dolgozhatom! Testvérek, Krisztus az egyetlen Király, akinél ezt érezhetjük igazán, hogy milyen jó az Ő uralma alatt élni! Ilyen erős, terhet hordozó, uralmat vállaló vezető alatt!

Ezek után Isten elkezd Krisztus neveiről és az Ő tökéletességeiről beszélni, amikre nincs idő mind kitérni, csak röviden néhány örömteli dologra hadd emlékeztessenem a Testvéreket. Először is azt olvassuk: Isten Krisztust csodálatosnak adta, Ő csodálatos. Csodálatos először azért, mert

Ő egyedi: Isten és ember. Természetére nézve is különleges. De csodálatos azért is, mert Ő hosszútűrő és megbocsátó szeretettel szeret bennünket. Az Ő szeretete nemcsak érthetetlen, hanem az ember gyakran megáll, és rácsodálkozik: hogy lehet Istenben ennyi szeretet? Hogy lehet Ő maga a szeretet? Csodálatos volt egész életében: születésében, földi szolgálatában, halálában, feltámadásában, mennybemenetelében! Csodák állandó sorozata kísérte Őt. Ma is megtapasztalhatjuk az Ő csodálatos voltát. Nem úgy, hogy természetfeletti dolgokat tapasztalunk meg, hanem az Ő irántunk való kegyelmében, szeretetében és a legcsodásabb dologban, ami a mi megváltásunk, a nekünk adott kegyelem! Ez a legcsodálatosabb! A zsoltár írója is erre csodálkozik rá, Krisztus áldozatára: „Az Úrtól lett ez, csodálatos ez a mi szemeink előtt!” (Zsolt 118,23) Mikor ez az ige elém jött, kérdés-ként is megfogalmaztam: csodálatos ez a mi szemeink előtt? Csodálatosnak látom én Krisztust? Olyannak, akire rácsodálkozom, akiben örvendezek? Lehet, hogy nem értem, lehet, hogy nem tudom megmagyarázni, és nem is kell, de egyszerűen csodálatos!

Krisztus következő neve: tanácsos. Ez a név is egy tisztségből származik. Tudjuk jól, hogy az ókori királyok tanácsosokat alkalmaztak, akik véleményükkel, bölcsességükkel segítették a királyt döntései meghozatalában. Ma is van ilyen tisztség, országvezetők és vállalatvezetők is alkalmaznak tanácsadókat, akiknek ugyanez a feladatuk. Ez a tisztség Krisztus páratlan bölcsességére mutat rá. Tanácsos, mert Ő maga a bölcsesség. Nemcsak arra emlékeztet minket, hogy Ő ismeri mennyei Atyánk akaratát, hogy mit akar veled és velem kapcsolatban, hanem arra is, hogy Ő a legnagyobb tanítónk, mint bölcsesség, Ő tudja, hogy most mire van szükségünk, mit kell nekünk megtanítania. Egy jó pedagógus tudja, mi a következő lépés, amit el kell sajátítani, Krisztus tudja, hogy mi az, amit neked meg kell tanulni. Olyan élethelyzeteket ad, olyan ígéretet hoz eléd. Ő maga a Tanácsos. Krisztus bölcsessége pedig válasz a világ zűrzavarára, ezt higgyük el. Válasz a világ és személyes életünk zűrzavarára. Földi élete alatt is Urunk minden egyes alkalommal megmutatta ezt a bölcsességét. Amikor az emberek Hozzá fordultak, mindig tudta, mit mondjon nekik, mikor kell egy kereső szívhez nyúlania, és mikor kell megdorgálnia egy vétkező és indulatos lelket. Akik hallották Őt beszélni, azok a szemtanúk így beszéltek Róla: „soha ember úgy nem szólt, mint ez az ember” (Jn 7,46). Ezt tapasztalták meg, hogy Krisztus tanácsos. Őhöz kell fordulnunk, mert Ő a személyes tanácsadónk, tanácsosunk. Ő jobban ismeri a te és az én életemet, mint mi magunk. Ő mindent tud rólad, ismeri szíved kívánságait, szükségleteit, és tudja, hogyan válaszolj ezekre a szükségletekre. Mindig bölcs tanácsot ad azoknak, akik meghallgatják Őt, hisznek a szavában, és engedelmességre törekszenek. Hisszük mi ezt?

A folytatásban Ézsaiás próféta erős Istennek hívja Őt. Nem véletlenül folytatja ezzel a névvel az Ige, hiszen mit érne az, ha csak tanácsokat kapnánk, de nem lenne erőnk megcselekedni azokat? Hangzik a sok felszólítás: ezt ne tedd, azt ne tedd, vagy ezt csináld és azt csináld, és egyikhez sincs erőnk. Elutasítani egy bűnt, vagy engedelmeskedni egy felszólításnak. Ezt az erőtlenséget nap mint nap tapasztalja az ember. Krisztusban élve azonban mindez megváltozhat, mert Ő az erős Isten! Ő királyunkként képes megváltoztatni, erőt adni nekünk, hogy megtegyük azt, amit Ő mond, mert Őneki hatalma, ereje van ehhez. Erre az erőre szükségünk van jócskán, mivel ellenségeink erősebbek nálunk. A bűn, a halál, az ördög mind számunkra legyőzhetetlen és erősebb ellenfelek. De Krisztusnak van ereje őket legyőzni, amit meg is tett, és van ereje minket is részesíteni ebben a győzelemben, nekünk is erőt adni a mindennapokban a küzdelemhez. Ereje van megbocsátani a bűnöket, legyőzni a Sátánt, megszabadítani a gonosz hatalmától, megváltani minket. Neki van ereje megtenni, mert Ő az erős Isten.

Krisztus következő neve egy kicsit furcsán hangozhat: Ő az örökkévalóság Atyja. Az atya szó megzavarhat minket, de rögtön megértjük a jelentését, ha úgy fordítjuk le, hogy az örökkévalóság szerzője, forrása, az örök élet adója. Az atya ilyen értelemben szerepel itt, mint Teremtő és létrehozó, az örök életet adó. Tehát Krisztus az örök élet és boldogság szerzője: ha Ő a miénk, akkor miénk az örök élet. Nélküle viszont az örök halál és büntetés vár ránk. Ezért emlékeztet minket az Ige arra, hogy Krisztus nem ebben az életben akar csak tanácsokat adni, hogy a mi elképzelésünk szerinti életet élhessük, hanem célja van, az örök életre elvezetni, és az az igazi ajándék, az az igazi kincs, amit ad, ami az Ő személyével együtt jár: az örök élet. Karácsony egyik tragédiája az, hogy az emberek azokra az ajándékokra tekintenek csupán, amelyek néhány hónap vagy év múlva megkopnak, kimennek a divatból, tönkremennek, arra az ajándéokra pedig, amely örökké megmarad, nem is tekintenek: Krisztusra és az örök életre. Pedig Isten elsősorban ezt akarja adni nekünk Krisztusban. Az a kérdés, valóban elhisszük-e, hogy Krisztus ma is az örökkévalóság Atyja? Gyász idején is, mikor elveszítjük szerettünket, vagy éppen mi kerülünk a halállal szembe egy diagnózis révén, vagy egyszerűen már úgy érezzük, közeledünk életünk vége fele: Krisztus az örökkévalóság szerzője, forrása-e számunkra, aki ezt készíti nekünk ajándékkul?

Ehhez az élethez azonban megkapjuk Isten békességét is, mert Krisztus a békesség Fejedelme. Az Ő igazi országában nincsenek konfliktusok, mert Ő uralkodik. Ő Istentől való békességet (Róm 1,7) kínál mindazoknak, akik elfogadják a kegyelmét. Ő békét teremt Isten és ember között (Róm 5,1) azok számára, akik hittel átadják magukat Neki. És Isten békességét

KARÁCSONY CSODÁJA: KRISZTUS SZEMÉLYE

(Fil 4,7) hozza azoknak, akik Vele igyekeznek járni, Őt követni. Karácsonykor gyakran halljuk, hogy földi életének kezdetekor az angyalok ezt hirdették, hogy békesség a földön (Lk 2,14). Már hallhattunk erről magyarázatot az elmúlt napokban, ezért nem térek ki rá bővebben, de azt tudjuk, hogy valójában itt a földön, ebben a földi életben olyan értelemben so-sincs békesség, mint amit mi szeretnénk. Mert hallhattuk: Krisztus nem hoz világbékét minden ember számára. De az angyalok mégsem hazudtak, csak egy másfajta békéről beszéltek, mint amire mi gondolunk. Először is arról beszéltek, hogy eljött az, aki a tökéletes békét fogja hozni (ezt Krisztus meg is fogja tenni, amikor vissza fog jönni, akkor a tökéletes békesség meg fog valósulni az egész teremtett világban). De ami ennél is fontosabb, hogy Krisztus által Isten békessége elérhetővé válik azok számára, akik hisznek Benne, akik bíznak Benne. Lehet, hogy körülöttünk forrong a világ, minden nap számtalan konfliktust tapasztalhatunk, mégis szívünkben Isten békessége lehet ott, mert Krisztus Önmagát áldozva fel értünk, meg-békéltetett Istennel. Miénk-e már ez a békesség?

Láthatjuk tehát, hogy kicsoda Krisztus, hogy Őt Isten nekünk oda akarja személyesen adni. Ha hiszünk Benne, az Ő személye és nevei bátorítást jelentenek teljes életünkben. Valahányszor összeomlani látszik életünk, emlékezzünk arra, hogy Krisztust csodálatosnak nevezi az Ige, mivel felfoghatatlan módokon képes minket megsegíteni, és mivel az Ő hatalma messze meghaladja azt, amit mi el tudunk képzelni. Mikor tanácsra, vezetésre vagy igei kijelentésre lenne szükségünk, akkor higgyük, hogy Ő a mi személyes tanácsosunk, Őhöz kell fordulnunk bölcsességért. Mikor erőre van szükségünk a gyarló erőtlenség közepette, az erős Istenhez folyamodjunk, Őhöz. Mikor hirtelen félni kezdünk, életünk veszélybe kerül, támaszkodjunk arra, aki az örökkévalóság Atyja. És mikor belül har-cokat vívunk bűneinkkel, békétlenség van szívünkben, vagy kívülről ér minket kísértés és támadás, emlékezzünk rá, hogy Ő a békesség Fejedel-me, Neki könnyű győzelmet aratni ellenségeink felett. Látjuk, hogy egy személyben, Krisztusban kit akar nekünk adni Isten? Krisztus ezen nevei által egyre jobban és jobban erősödjünk meg a Belé vetett hitben! Őt adja nekünk Urunk ajándéku-l nemcsak ezen az ünnepen, hanem minden nap. Őrá tekintsünk így! Adja az Úr, hogy így legyen!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk, felséges Urunk, Istenünk, hogy Krisztus személyére irányítottad a szívünket az ige által. Magasztalunk Téged, Krisztus, azért, aki vagy. Azért, hogy emberré lettél, hogy Isten Fiaként jöttél el és mentettél meg bennünket. Azért, hogy Királyunk vagy, erős Istenünk, hogy tanácsosunk, hogy csodálatos vagy, és minden, amit az igében hall-

hattunk. Kérünk, tedd személyessé számunkra, a Veled való kapcsolatban hadd élhessük meg, és hadd láthassuk meg, hogy Te mennyi mindent teszel értünk!

Alázzon meg, kérünk bennünket mindez! Jusson eszünkbe, Urunk, hogy Te magad élő Úrként értünk, bűnös emberekért ennyi mindent teszel, cselekszel! Segíts, hogy mi is odaszánva életünket, Neked szolgálhassunk, Veled élhessünk boldog kapcsolatban, örömben, odaszántságban, küzdelemben, engedelmességre törekedve! És kérünk, hogy ezért naponként add nekünk a hitet! Add, hogy újból és újból emlékeztessen minket a Szentlélek arra, hogy Te ki vagy! És ebből legyen erőnk, ebből legyen bátorságunk, és ebből legyen célunk mindenben, amit teszünk!

Áldd meg életünket családjunk körében is! Köszönjük az elmúlt napok találkozásait, az ünnepet. Köszönjük azokat az alkalmakat, mikor Te voltál a középpontban, és Rólad beszélhettünk családi körben is. Kérünk, áldd meg a mai napot is ugyanígy, és majd a folytatásban is kérünk, Te hordozz bennünket kegyelmesen!

Eléd hozzuk betegeinket, azokat, akik kórházban töltik az ünnepet, vagy otthon, betegágyban, Te erősítsd a Te személyedbe vetett hittel az ő szívüket, és adj erőt elhordozni a test fájdalmait! Könyörgünk szabadítáért, amennyiben akarod szerint lehetséges!

Könyörgünk gyászolóinkért, akik nemrégiben veszítették el szerettüket! Köszönjük, hogy a Te személyed számunkra is vigasztalást és erőt jelenthet.

Eléd hozzuk mindazokat, akik magányosan töltik az ünnepeket, kérünk, hogy a Veled való kapcsolat öröme hadd határozza meg őket, és a testvéri szeretet, törődés is hadd mutatkozzék meg így az ünnepek alatt is!

Kérünk azért is, hogy változtass bennünket, legyél ne csak Királyunk és uralkodónk, hanem mi hadd lehessünk a Te alattvalóid, Tőled tanulók, Hozzád fordulóok, azok az erőtlének, akik Benned találják meg erejüket, és a Te kegyelmedben! Formálj bennünket, kérünk! Továbbra is hordozz bennünket tenyereden egyen-egyenként, gyülekezetként is!

Imádkozunk magyar népünkért, adj ébredést, adj Hozzád térést! És kérünk, hogy ezért hirdettesd az evangéliumot csodálatosan!

Könyörgünk, hogy minden egyes nap hadd várjunk Téged vissza, hadd éljünk ennek boldog reménységével, hogy Te egyszer visszajössz! És magasztalunk azért, hogy ezt még nem teszed meg, mert ez azt jelenti, hogy még van lehetőség Hozzád térni, még van lehetőség Benned hinni.

Áldott legyen, Urunk, ezért a kegyelmedért, szeretetedért és türelmedért a Te háromszor szent neved!

Ámen.

447. ének

1. Uram, bocsássad el Szolgádat békével,
Szent ígéreted szerint, Mert te idvezítőd
Én szemeim előtt Nékem nyilván megjelent.

2. Kit világos fényül Pogányoknak küldél,
Kinek fényességével Nyilván kijelenék
A szent Izráelnek Nagy dicsősége széjjel.

3. Őt, ki kegyelmedből Leszállt a mennyekből
Minden népek üdvére, Én immár megláttam
És szívembe zártam Lelkemnek örömére.